

Arrest

nr. 250 072 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X en X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2018 dient de tweede verzoekster, vergezeld door haar minderjarig kind F., een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 juni 2018 dient de tweede verzoekster, vergezeld door haar minderjarig kind F., een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Er worden medische elementen in hoofde van het minderjarig kind F. ingeroepen.

Op 5 juli 2018 dient eerst verzoeker, vergezeld door de vierde verzoeker en de minderjarige kinderen B. En. en B.A., een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het verzoek om internationale bescherming van de tweede verzoekster kennelijk ongegrond is. Bij arrest met nummer 215 562 van 23 januari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat de tweede verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 6 augustus 2018 worden de tweede verzoekster en haar minderjarig kind F. gemachtigd tot een tijdelijke verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 september 2018 komt de derde verzoekster aan in België. Op 8 oktober 2018 dient ook zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het verzoek om internationale bescherming van de eerste verzoeker kennelijk ongegrond is. Bij arrest met nummer 221 719 van 24 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep dat de eerste verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 29 november 2018 overlijdt het minderjarig kind F. te Brussel, waar hij wordt begraven.

Op 21 januari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de derde verzoekster tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 222 657 van 14 juni 2019 verwerpt de Raad het beroep dat de derde verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 12 augustus 2019 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 5 augustus 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers op 17 augustus 2020 ter kennis werd gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.08.2019 werd ingediend en op data van 10.06.2020 en 17.07.2020 werd geactualiseerd door :

B., U. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).1975 te K. (...) B., A. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).1978 te S. (...) B., E. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).1999 te S. (...) B., E. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2001 te S. (...) B., E. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2003 te S. (...) B., A. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).2005 te S. (...) Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij naar België kwamen omdat hun jongste zoon F. (...) ernstig ziek was en in België behandeld diende te worden. Mevrouw kwam samen met haar zieke zoon naar België op 19.03.2018. Op 05.04.2018 diende zij een asielaanvraag in en op 25.06.2018 diende zij een aanvraag 9ter in op basis van de ernstige ziekte van haar zoon. Op 06.08.2018 verkrijgt betrokkene op basis van deze aanvraag een tijdelijke verblijfsmachtiging, ze wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 06.08.2019. Op 01.07.2018 komt mijnheer naar België samen met de drie kinderen A. (...), E. (...) en E. (...). Zij dienen op 05.07.2018 een asielaanvraag in. Op 24.09.2018 komt ook de oudste dochter, E. (...), naar België, zij dient een asielaanvraag in op 08.10.2018. Op 29.11.2018 overleed hun zoon F. (...) aan de gevolgen van zijn ziekte en hij werd begraven te Brussel op 06.12.2018.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 25.01.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op dat ogenblik was mevrouw nog steeds in het bezit van haar A-kaart. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat haar verblijf enkel toegestaan werd om de behandeling van haar zoon mogelijk te maken. De asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 28.05.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van E. (...) werd afgesloten op 19.06.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk bijna tien maanden voor de procedure van mevrouw, bijna elf maanden voor de procedure van mijnheer en acht maanden voor de procedure van E. (...) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon en broer op 9-jarige leeftijd overleden is na een lange en pijnlijke ziekte. Zij wijzen erop dat hun pijn zodanig is dat zij België niet kunnen verlaten omdat hij hier begraven is en zij hem niet kunnen achterlaten. Betrokkenen wijzen erop dat zij ingestort zijn na de dood van hun kind en dat zij regelmatig verzamelen rond zijn graf. Ter staving hiervan leggen zij zijn overlijdensakte voor, een medisch attest inzake zijn ziekte dd. 08.05.2018, een concessie van 25 jaar voor zijn graf en enkele foto's van zijn graf. Echter, het argument dat hun zoon in België is overleden en begraven vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze als Albanese onderdanen niet visumplichtig zijn en zij dus op regelmatige basis het graf van hun zoon kunnen bezoeken indien zij dat willen. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van het kind periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen familieleden hebben op het Belgische grondgebied. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt

bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden zes getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen E. (...), E. (...) en A. (...) leerplichtig zijn, regelmatig naar school gaan, uitstekende academische resultaten zouden behalen, dat ze veel klasgenoten zouden hebben en dat hun vaardigheden en kwaliteiten gewaardeerd zouden worden door het onderwijzend personeel. Ter staving hiervan leggen betrokkenen voor hun drie kinderen een schoolattest voor dat betrekking heeft op schooljaar 2018-2019, het advies van de klassenraad voor E. (...) en E. (...) en het diploma basisonderwijs dd. 30.06.2020 van A. (...)). Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien maken betrokkenen het niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. De kinderen gaan hier pas naar school sinds september 2018 en gingen allemaal naar school in Albanië voor hun komst naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun vier kinderen zich zouden uiten in perfect Frans en dat ze hun moedertaal geleidelijk aan zouden vergeten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar alle vier de kinderen het grootste deel van hun kindertijd doorbrachten in Albanië waar zij geboren en getogen zijn, waar hun hele familie verblijft en waar zij allemaal naar school gingen voor hun komst naar België. Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Frans zouden leren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beroepen zich op artikels 5 en 6 (punt 4) van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving

via artikel 9bis. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden, zoals blijkt uitgeen voorafgaat.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij hun integratieinspanningen verveelvoudigd zouden hebben sinds hun aankomst, dat E. (...) met vrucht Franse lessen zou volgen, dat ze regelmatig vrienden en kennissen zouden bezoeken in België, dat ze bijzonder goed geïntegreerd zouden zijn in hun geadopteerde stad Molenbeek, dat ze graag in België willen blijven omdat hun leven hier zou zijn en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een bewijs van het volgen van Franse taallessen door E. (...)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de "veelste beoordelingsfout", van "het principe van goede administratie", van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“• IN RECHT

Artikel 9, al.2, van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt dat: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Volgens artikel 9bis §1 van dezelfde wet van 15.12.1980, "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

In een arrest van 04.02.2002 heeft de Raad van State dat aangegeven::

« Les circonstances exceptionnelles visées à l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) sont toutes circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour; que le caractère exceptionnelle des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce; qu'à cet égard, l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité »; qu'il échet de constater qu'à ce propos, la notion de "circonstances exceptionnelles" a, ces dernières années, d'une part, perdu en certitude et d'autre part, gagné en souplesse au profit des demandeurs eux-mêmes (CE, 04.02.2002, arrêt n° 103.146, R.D.E., n° 117, 2002, p. 130).

De Raad van State heeft ook bepaald : « Cette disposition n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière; les circonstances exceptionnelles précitées ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (C.E., 20.06.2000, arrêt n° 88.076 cité dans Le statut administratif des étrangers, ADDE, janvier 2009 ; CE, 16.01.2004 ; CE, 12.03.2004, arrêt n° 129.228,

R.D.E., n° 127, 2004, pp. 68-70 ; CE, 09.12.2002, arrêt n° 113. 427, A.P.M., février 2003, p.20 et CE, 08.02.2002, arrêt n° 103.410, R.D.E., n° 117, 2002, p. 136).

Par ailleurs, il n'est pas requis que les circonstances exceptionnelles revêtent un caractère imprévisible, et il n'est même pas exclu qu'elles résultent en partie du comportement de la personne qui les invoque, pourvu que ce comportement témoigne d'une prudence et d'une diligence normales et n'apparaisse pas comme une manoeuvre délibérée destinée à placer la personne en cause dans une situation difficile en cas de rapatriement (CE, 01.04.2004, arrêt n° 130.055, R.D.E., n° 128, 2004, pp. 187-190).

Dat vindt de Raad van State nog steeds : « Les circonstances exceptionnelles visées à l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15.12.1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de la résidence ou du séjour des étrangers » (C.E., 22.03.1995, arrêt n° 52.347, cité dans DERRIKS E. et SBAI K., Droit des étrangers, Loi du 15.12.1980, Chronique de Jurisprudence 1994-2000, Les Dossiers du Journal des Tribunaux, n° 36, Larcier, Bruxelles, 2002, p. 2622).

De wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt, in artikel 2, dat de administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde administratieve autoriteiten het voorwerp van een formele motivatie moeten zijn.

In overeenstemming met artikel 3 van de wet van 29.07.1991, bestaat de vereiste motivatie uit de indicatie inde handeling van de overwegingen van wet en feit. De motivering moet toereikend, nauwkeurig en relevant zijn, dat wil zeggen, reageren op de feiten en kan in geen geval een loutere verklaring van subjectieve beoordeling zijn (CE, 07.06.1995, n° 53.583; CE 05.07.1995, nr. 54.317; CE, 07.09.1995, nr. 55.056; CE, 16.01.1996, nr. 57.531).

Dans le cadre du contrôle de légalité, le Conseil du Contentieux des Etrangers a indiqué ne pas être compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cf. dans le même sens, CE, 06.07.2005, n° 147.344 ; CE, 07.12.2001, n° 101.624).

Terugkeer naar grenzen die gevaarlijk zijn voor het leven, de veiligheid of de vrijheid van de persoon in kwestie zou een onmenselijke behandeling zijn die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 04.11.1950.

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens bepaalt : " Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Door onmenselijke behandeling te verbieden, verplicht artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens de verdragsluitende partijen om vluchtelingen niet terug te sturen naar een land waar ze vrezen voor hun leven of vrijheid;

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 04.11.1950 luidt als volgt:

1. « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance ;
2. « Il ne peut y avoir ingérence de l'autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, ou bien au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Il a été jugé que la disposition de l'article 8 de la Convention Eur. D.H. énonce une norme qui, en règle, est suffisamment précise et complète pour produire des effets directs dans l'ordre juridique belge (C.E., 25.09.1986, Pas., 1990, IX, 16 ; Cass., 19.09.1997, arr. Cass., 1997, 843).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

« L'article 8 de la Convention Européenne précitée ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur le territoire. Il incombe toutefois à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. (...) »

« A cet égard, ainsi qu'il a été rappelé supra, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. (...) »

« La décision attaquée et le dossier administratif ne contiennent aucune motivation spécifique relative à l'article 8 de la Convention Européenne précitée, (...) Dès lors, le Conseil n'est nullement en mesure d'exercer son contrôle de légalité sur cet aspect de la décision attaquée, en telle sorte que le moyen doit être tenu pour fondé sur ce point » (CCE, n° 139.759, 26.02.2015).

In een arrest van 27.04.2012 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in een zaak vergelijkbaar met die van verzoekers, dat :

« Il ressort de la jurisprudence de la Cour Européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires doit être présumé (cf. Cour EDH, 21.07.1988, Berrahab/Pays-Bas, § 21 ; Cour EDH, 28.11.1996, Ahmut/Pays-Bas, § 60).

« En l'espèce, le lien familial entre la requérante et son époux, formalisé par les liens du mariage qui les unissent, n'est pas formellement contesté par la partie défenderesse et aucun élément figurant au dossier administratif ne permet de renverser la présomption susmentionnée, plusieurs pièces de ce dossier attestant au contraire que la requérante et son époux sont mariés et résident à la même adresse. L'existence d'une vie familiale dans leur chef peut donc être présumée.

« Etant donné que la décision attaquée est une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

« En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. Or force est de constater qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte, ni qu'elle a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle des époux. A cet égard, la partie défenderesse avait parfaitement connaissance des éléments de vie familial menée en Belgique par la requérante, dans la mesure où elle lui avait reconnu un droit de séjour suite à sa demande de regroupement familial et n'entend y mettre fin que pour assurer le respect des conditions spécifiquement prévues à l'article 10 de la loi du 15.12.1980.

« Compte tenu de ce qui précède, le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte entrepris, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée » (CCE, n° 80.364, 27.04.2012) ;

• IN FEIT

In dit geval voldoet de beslissing waartegen beroep is ingesteld van, gedateerd 05.08.2020, betekend op 17.08.2020, niet aan de vereisten vereist door de bovengenoemde bepalingen.

1) Volgens de Belgische Staat wisten de betrokken personen dat hun verblijf enkel was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze het land moesten verlaten bij een negatieve beslissing.

Overwegende dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 12.08.2019 met name een beroep doen op het overlijden van hun zoon en broer, F. (...), op 29.11.2018 in Brussel; en zijn begrafenis in België.

Dit element is vreemd aan de asielprocedure van verzoekers. De Belgische Staat herhaalt in de lengte van de beslissingen zijn standaardargument. Het houdt geen rekening met de specifieke elementen van elk verzoek.

2) De Belgische Staat stelt dat verzoekers ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf een beroep doen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 (oud) en van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Het is duidelijk dat deze instructie door de Raad van State is geannuleerd. Daarom zijn de criteria van deze instructie niet langer van toepassing;

Overwegende dat de Belgische Staat opnieuw blijk geeft van een stereotiepe motivering, zonder rekening te houden met de elementen die daadwerkelijk zijn ontwikkeld in het 9bis-verzoek ingediend op 12.08.2019 namens verzoekers.

In tegenstelling tot wat de Belgische Staat beweert, maakt verzoek 9bis inderdaad geen melding van de ministeriële instructie van 19.07.2009; maar die van 26.03.2009.

Hoewel de instructie van 19.07.2009 door de Raad van State werd vernietigd bij arresten door de Raad van State dd. 09.12.2009 en 05.10.2011, heeft de minister zich er niettemin toe verbonden om de criteria van deze instructie toe te passen vanuit zijn discretionaire bevoegdheid. Daarom past de Belgische Staat nog steeds dezelfde criteria toe.

3) De Belgische Staat is van oordeel dat het overlijden van de zoon en de broer van verzoekers en zijn begrafenis in België geen uitzonderlijke omstandigheid vormen. Als ze terugkeerden naar Albanië, konden de aanvragers regelmatig de begraafplaats bezoeken waar hun zoon en broer begraven liggen. Ze zouden het lichaam ook kunnen laten repatriëren naar Albanië.

Overwegende dat dergelijke opmerkingen schandalig, onmenselijk en schokkend zijn.

De kleine F. (...) stierf in Brussel op 29.11.2018, toen hij nog maar 9 jaar oud was, na maanden van lijden en zware medische behandeling.

Ten tijde van dit overlijden waren de verschillende asielverzoeken van verzoekers nog in behandeling. Verzoekers konden niet terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers namen toen de moeilijke beslissing om de begrafenis te organiseren en een concessie te doen op een begraafplaats in Brussel.

Het verdriet van verzoekers is enorm. Verzoekers gaan bijna elke dag naar de begraafplaats om zich op te halen bij het graf van hun zoon en broer.

Er kan geen sprake zijn van het opgraven van het lichaam van het kind en het repatriëren naar Albanië. Verzoekers konden het moreel en emotioneel niet verdragen.

Bovendien moet rekening worden gehouden met de astronomische kosten van dergelijke stappen.

4) De Belgische Staat tracht de bescherming van artikel 8 van het EVRM voor verzoekers tot een minimum te beperken;

Overwegende dat de bestreden handeling geen rekening houdt met de eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

De jongste zoon en broer van verzoekers zijn overleden en worden begraven in België.

Het is onbegrijpelijk dat verzoekers op 17.08.2020 de kennisgeving van de beslissing waartegen beroep wordt aangetekend hebben ontvangen.

De Belgische staat was volledig op de hoogte van de gezinssituatie van verzoekers.

De uitvoering van de bestreden handeling vormde een onevenredige inmenging in het recht van verzoekers op privé- en gezinsleven.

Deze inmenging van de Belgische staat is onverenigbaar met artikel 8 EVRM, en staat niet in verhouding tot het legitieme doel dat wordt nagestreefd door de wet van 15.12.1980, namelijk de controle op immigratie.

De Staat heeft kennelijk geen geldige waardering gegeven voor het evenwicht dat in de genomen beslissing moest worden gezocht tussen de bescherming van het algemeen belang en de ernst van de inmenging in het recht van verzoekers op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven.

Uit de motivering van de bestreden handeling blijkt niet dat de Belgische Staat de specifieke omstandigheden van de specifieke gezinssituatie van verzoekers werkelijk heeft beoordeeld.

De inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers die de bestreden handeling vormt, kan niet worden beschouwd als redelijk evenredig met het nagestreefde doel.

5) De Belgische Staat tracht de terugkeer van de verzoekers naar hun land van herkomst te rechtvaardigen om een 9bis-aanvraag in te dienen;

Overwegende dat de eis dat verzoekers voor onbepaalde en onbepaalde tijd gescheiden moeten blijven van de stoffelijke resten van hun zoon en broer, of de opgraving moet uitvoeren met het oog op de repatriëring van het lichaam naar Albanië, onevenredig is en onverenigbaar is met het respect voor zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

6) Volgens de Belgische Staat vormen de duur van het verblijf van de verzoekers en hun integratie geen uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Hoewel het lange verblijf op zich geen belemmering vormt om terug te keren naar het land van herkomst om een vergunning aan te vragen; dat het andere omstandigheden tijdens dit verblijf zijn die een dergelijke belemmering kunnen vormen (CE, n ° 177.189, 26.11.2007, niet gepubliceerd).

De Belgische Staat ontkent van meet af aan het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden bij verzoekers. Het houdt geen rekening met de andere elementen waarop verzoekers zich in het kader van hun verzoek 9 bis beroepen.

Deze paragraaf van de beslissing waartegen beroep wordt aangetekend, getuigt opnieuw van een stereotiepe motivering van de Belgische staat.

7) De Belgische Staat oordeelt dat de vermelding door verzoekers in hun verzoek van de wet van 22.12.1999 niet voldoende is.

Overwegende dat in deze wetgeving als criterium voor integratie rekening werd gehouden met het onderwijs aan kinderen. Het wordt alleen als voorbeeld genoemd.

8) Volgens de Belgische Staat worden artikelen 5 en 6, lid 4, van Richtlijn 2008/115/EG (terugkeerrichtlijn) omgezet in Belgisch recht via artikel 9bis van de wet van 1980.

Terwijl het dat niet is

Die richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de landen voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven; volgt op genoemd artikel 9bis van de vreemdelingenwet; die is niet als zodanig aangepast in de Belgische wetgeving. Deze richtlijn is veel vollediger dan het beknopte artikel 9bis.

Het enige middel gebaseerd op de kennelijke beoordelingsfout, de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen, evenals artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, is ernstig."

3.1. De verzoekers voeren in het enig middel de schending aan van “*het principe van goede administratie*” zonder te preciseren welke beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2. De verzoekers kunnen zich in het kader van het voorliggende geschil evenmin dienstig beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (*c.q.* staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. De thans bestreden beslissing betreft echter de loutere niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing.

Het enig middel is derhalve, ook wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, niet ontvankelijk.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Doorheen hun verzoekschrift betogen de verzoekers meermaals dat de bestreden beslissing op stereotiepe wijze werd gemotiveerd. Los van het gegeven dat *in casu* geenszins een gestereotypeerde, maar wel een sterk geïndividualiseerde motivering voorligt, wijst de Raad erop dat een beslissing die gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, om deze reden alleen nog niet als een niet-afdoende gemotiveerde beslissing kan worden beschouwd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoekers in hun enig middel naar voor brengen en gelet op de aangevoerde schending van de “*veelste beoordelingsfout*”, moet worden aangenomen dat de verzoekers zich beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekers tevens de schending aanvoeren.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.5. In een eerste onderdeel van het enig middel betogen de verzoekers dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen van hun aanvraag. Zo wordt volgens de verzoekers in de bestreden beslissing uiteengezet dat zij wisten dat hun verblijf enkel was toegestaan in het kader van de asielpcedure en zij bij een negatieve beslissing het land moesten verlaten, terwijl zij in hun aanvraag het overlijden van hun zoon/broer te Brussel op 29 november 2018 hadden aangehaald, een element dat vreemd is aan de asielpcedure en waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met het overlijden van de zoon/broer van de verzoekers te Brussel op 29 november 2018 wel degelijk rekening werd gehouden:

“Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij naar België kwamen omdat hun jongste zoon F. (...) ernstig ziek was en in België behandeld diende te worden. Mevrouw kwam samen met haar zieke zoon naar België op 19.03.2018. Op 05.04.2018 diende zij een asielaanvraag in en op 25.06.2018 diende zij een aanvraag 9ter in op basis van de ernstige ziekte van haar zoon. Op 06.08.2018 verkrijgt betrokkene op basis van deze aanvraag een tijdelijke verblijfsmachtiging, ze wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 06.08.2019. Op 01.07.2018 komt mijnheer naar België samen met de drie kinderen A. (...), E. (...) en E. (...). Zij dienen op 05.07.2018 een asielaanvraag in. Op 24.09.2018 komt ook de oudste dochter, E. (...), naar België, zij dient een asielaanvraag in op 08.10.2018. Op 29.11.2018 overleed hun zoon F. (...) aan de gevolgen van zijn ziekte en hij werd begraven te Brussel op 06.12.2018.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 25.01.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op dat ogenblik was mevrouw nog steeds in het bezit van haar A-kaart. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat haar verblijf enkel toegestaan werd om de behandeling van haar zoon mogelijk te maken. De asielaanvraag van mijnheer werd afgesloten op 28.05.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van E. (...) werd afgesloten op 19.06.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk bijna tien maanden voor de procedure van mevrouw, bijna elf maanden voor de procedure van mijnheer en acht maanden voor de procedure van E. (...) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

En:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon en broer op 9-jarige leeftijd overleden is na een lange en pijnlijke ziekte. Zij wijzen erop dat hun pijn zodanig is dat zij België niet kunnen verlaten omdat hij hier begraven is en zij hem niet kunnen achterlaten. Betrokkenen wijzen erop dat zij ingestort zijn na de dood van hun kind en dat zij regelmatig verzamelen rond zijn graf. Ter staving hiervan leggen zij zijn overlijdensakte voor, een medisch attest inzake zijn ziekte dd. 08.05.2018, een concessie van 25 jaar voor zijn graf en enkele foto's van zijn graf. Echter, het argument dat hun zoon in België is overleden en begraven vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze als Albanese onderdanen niet visumplichtig zijn en zij dus op regelmatige basis het graf van hun zoon kunnen bezoeken indien zij dat willen. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van het kind periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, blijkt uit deze motivering dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheid van hun aanvraag, zijnde het overlijden van de

zoon/broer van de verzoekers te Brussel op 29 november 2018. De verzoekers kunnen de uitgebreide en zeer concrete motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen, niet ontkennen.

Het eerste middelenonderdeel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

3.6. Vervolgens bekritisieren de verzoekers het volgende motief uit de bestreden beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

De verzoekers voeren aan dat in tegenstelling tot wat de verweerder beweert, zij in hun aanvraag geen melding hebben gemaakt van de instructie van 19 juli 2009, maar wel van deze van 26 maart 2009. De verzoekers gaan eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Betrokkenen beroepen zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet.”* De instructie van toenmalig bevoegd minister van migratie- en asielbeleid Turtelboom dateert van 26 maart 2009, zodat de gemachtigde wel degelijk in rekening bracht dat de verzoekers een beroep deden op de instructie van 26 maart 2009.

Daarnaast betogen de verzoekers dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd, maar de minister zich ertoe heeft verbonden om de criteria van deze instructie toe te passen vanuit zijn discretionaire bevoegdheid zodat deze criteria nog steeds worden toegepast.

Zoals de verzoekers terecht opmerken, is de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Dat voormalige staatssecretarissen gesteld hebben de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het feit dat de verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd, criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts in *“buitengewone omstandigheden”* via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd. De verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en hij kon de verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Het weze herhaald dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*.

In zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 heeft de Raad van State uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de

verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. *In casu* is de gemachtigde in de bestreden beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden en heeft hij op gemotiveerde wijze geduid waarom hij geen dergelijke buitengewone omstandigheden aanvaardt. Er kan worden aangenomen dat de verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden op hun eigen waarde zijn beoordeeld. Aldus blijkt niet dat de verweerder zijn discretionaire bevoegdheid ten onrechte zou hebben ingeperkt.

De verzoekers betogen nogmaals dat de verweerder blijk geeft van een stereotiepe motivering zonder rekening te houden met de elementen die zij in hun aanvraag hebben opgeworpen. Mede gelet op wat hiervoor werd uiteengezet, laten de verzoekers echter na om concreet aan te duiden welke elementen de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte zou hebben veronachtzaamd.

3.7. De verzoekers lezen in de bestreden beslissing voorts dat het overlijden van hun zoon en zijn begrafenis in België geen uitzonderlijke omstandigheid vormen. Wanneer zij zouden terugkeren naar Albanië, dan kunnen zij de begraafplaats van hun zoon immers regelmatig bezoeken. Ze zouden het lichaam van hun overleden zoon ook kunnen laten repatriëren naar Albanië.

De verzoekers betogen dat deze motieven van de bestreden beslissing schandalig, onmenselijk en schokkend zijn. Zij benadrukken dat F. stierf op 29 november 2018 te Brussel op 9-jarige leeftijd, na maanden van lijden en zware medische behandelingen. Op het ogenblik dat F. stierf, dit is 29 november 2018, waren de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekers nog lopende; zij konden op dat moment dan ook niet terugkeren naar hun land van herkomst. Zij besloten dan om een concessie op een begraafplaats in Brussel te nemen. De verzoekers bezoeken het graf van hun zoon bijna elke dag. Zij betogen dat zij het moreel en emotioneel niet kunnen verdragen om het lichaam van hun kind op te graven en te repatriëren naar Albanië. De verzoekers werpen op dat ook rekening moet worden gehouden met de astronomisch hoge kosten van een dergelijke repatriëring.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon en broer op 9-jarige leeftijd overleden is na een lange en pijnlijke ziekte. Zij wijzen erop dat hun pijn zodanig is dat zij België niet kunnen verlaten omdat hij hier begraven is en zij hem niet kunnen achterlaten. Betrokkenen wijzen erop dat zij ingestort zijn na de dood van hun kind en dat zij regelmatig verzamelen rond zijn graf. Ter staving hiervan leggen zij zijn overlijdensakte voor, een medisch attest inzake zijn ziekte dd. 08.05.2018, een concessie van 25 jaar voor zijn graf en enkele foto's van zijn graf. Echter, het argument dat hun zoon in België is overleden en begraven vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien ze als Albanese onderdanen niet visumplichtig zijn en zij dus op regelmatige basis het graf van hun zoon kunnen bezoeken indien zij dat willen. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van het kind periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde niet betwist dat het overlijden van verzoekers zoon/broer op 9-jarige leeftijd voor hen een zeer pijnlijke en emotioneel belastende gebeurtenis is. Voorts betwisten de verzoekers niet dat zij *“als Albanese onderdanen niet visumplichtig zijn en zij dus op regelmatige basis het graf van hun zoon kunnen bezoeken indien zij dat willen”*. Ingevolge de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, (Pb.L. 28 november 2018, afl. 303, 39), zijn Albanese onderdanen die houder zijn van een biometrisch paspoort, vrijgesteld van de visumplicht. De verzoekers geven louter mee dat het vanuit emotioneel en moreel standpunt ondenkbaar is om het lichaam van hun zoon/broer te laten opgraven en te laten repatriëren naar Albanië. Er weze aan herinnerd dat de buitengewone omstandigheden uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing in de eerste plaats aan dat de verzoekers als Albanese onderdanen niet visumplichtig zijn en dus op regelmatige basis het graf van hun zoon/broer kunnen bezoeken. Dit houdt in dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, de verzoekers er niet van weerhoudt om gedurende deze procedure toch nog regelmatig het

graf van hun zoon/broer in Brussel te komen bezoeken. De verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat deze beoordeling, in het licht van de door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste 'buitengewone omstandigheden', van iedere redelijkheid is ontdaan.

Daarnaast wijzen de verzoekers erop dat ook rekening moet worden gehouden met het gegeven dat een repatriëring van het lichaam van hun overleden kind/broer erg kostelijk is. Dit betoog kan de beoordeling van de gemachtigde niet onderuithalen, vermits er louter ten overvloede wordt opmerkt dat dit "een mogelijkheid" is. Indien de verzoekers de kosten voor een repatriëring van het lichaam van hun zoon/broer te hoog vinden of indien zij dit moreel en emotioneel niet wenselijk achten, staat het hen vrij om zich op regelmatige basis naar België te begeven, waarbij zij als Albanese onderdanen, indien zij houder zijn van een biometrisch paspoort, vrijgesteld zijn van de visumplicht, om het graf van hun zoon/broer te bezoeken.

De verzoekers verwijten de gemachtigde een schandalig, onmenselijk en schokkend standpunt te hebben ingenomen, maar de Raad kan niet toetsen op subjectieve criteria, zoals de vraag of een standpunt dat de verweerder inneemt, schandalig is of niet. De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De Raad kan zich niet uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing.

3.8. De verzoekers betogen verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met hun privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt in verband met artikel 8 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

"Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen

nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen familieleden hebben op het Belgische grondgebied. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden zes getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De verzoekers betwisten niet dat zij "geen familieleden hebben op het Belgische grondgebied". De bestreden beslissing geldt bovendien voor het volledige kerngezin zodat zij niet van elkaar worden gescheiden.

In essentie verwijzen de verzoekers naar hun zoon/broer die in België stierf en begraven ligt. Zij menen dat de eis dat zij voor onbepaalde tijd gescheiden moeten blijven van de begraafplaats van hun zoon/broer of dat zij de opgraving moeten uitvoeren met het oog op de repatriëring van het lichaam naar Albanië onevenredig en onverenigbaar is met het respect voor zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat "de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)." Hoger werd al vastgesteld dat ingevolge de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, Pb.L. 28 november 2018, afl. 303, 39, Albanese onderdanen die houder zijn van een biometrisch paspoort, vrijgesteld zijn van de visumplicht. De verzoekers kunnen aldus na hun terugkeer naar Albanië en in afwachting van het antwoord op een aldaar ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9 van

de Vreemdelingenwet, telkens gedurende 90 op 180 dagen terugkeren naar België om het graf van hun zoon/broer te bezoeken.

De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk of strijdig is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.9. De verzoekers keren zich tevens tegen het motief dat de duur van hun verblijf in België en hun integratie geen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar het arrest van de Raad van State met nummer 177.189 van 26 november 2017 waaruit blijkt dat hoewel het lange verblijf op zich geen belemmering vormt om terug te keren naar het land van herkomst er andere omstandigheden tijdens dit verblijf kunnen zijn die een dergelijke belemmering kunnen vormen. De verzoekers werpen weliswaar op dat geen rekening werd gehouden met andere elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben opgeworpen, maar zij laten na te concretiseren welke elementen zij bedoelen. Het komt de Raad niet toe om te gissen welke elementen de gemachtigde volgens de verzoekers zou hebben veronachtzaamd. In de mate dat de verzoekers doelen op het overlijden van hun zoon/broer te Brussel, waar hij ook begraven ligt, blijkt uit wat hoger werd uiteengezet dat de gemachtigde deze omstandigheid wel degelijk in rekening heeft genomen.

3.10. De verzoekers lezen in de bestreden beslissing voorts dat de vermelding in hun aanvraag van de wet van 22 december 1999 niet voldoende is. De verzoekers brengen hiertegen in dat deze wetgeving als criterium voor integratie het onderwijs van de kinderen aanwijst en dat zij deze wet louter als voorbeeld hebben aangehaald.

De verzoekers verliezen echter de volgende motieven van de bestreden beslissing uit het oog:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen E. (...), E. (...) en A. (...) leerplichtig zijn, regelmatig naar school gaan, uitstekende academische resultaten zouden behalen, dat ze veel klasgenoten zouden hebben en dat hun vaardigheden en kwaliteiten gewaardeerd zouden worden door het onderwijzend personeel. Ter staving hiervan leggen betrokkenen voor hun drie kinderen een schoolattest voor dat betrekking heeft op schooljaar 2018-2019, het advies van de klassenraad voor E. (...) en E. (...) en het diploma basisonderwijs dd. 30.06.2020 van A. (...)). Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien maken betrokkenen het niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. De kinderen gaan hier pas naar school sinds september 2018 en gingen allemaal naar school in Albanië voor hun komst naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.”

De verzoekers laten de paragraaf in de bestreden beslissing over de scholing van de kinderen onbesproken, zodat deze motieven van de bestreden beslissing dan ook standhouden. Zij betwisten niet dat zij niet hebben aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Zij betwisten evenmin dat *“de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is.”* De verzoekers brengen verder ook niet in tegen het motief dat zij *“steeds (hebben) geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen”*. De verzoekers betwisten ook niet dat zij *“het niet aannemelijk (hebben gemaakt) dat hun kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op*

school" nu de kinderen pas sinds september 2018 hier naar school gaan en zij allemaal naar school gingen in Albanië voor hun komst naar België.

Waar de verzoekers zelf stellen dat zij de wet van 22 december 1999 slechts hebben aangehaald bij wijze van voorbeeld, en waar de verzoekers niet ingaan op de concrete motieven als waarom de scholing van hun kinderen niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd aanvaard, kunnen zij geen concreet belang doen gelden bij hun kritiek tegen de loutere vaststelling in de bestreden beslissing de wet van 29 december 1999 slechts een enige en unieke operatie was, zodat de criteria voor machtiging tot verblijf die vermeld werden in deze wet niet van toepassing zijn op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De verzoekers kunnen overigens niet ontkennen dat zij een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op grond van de voormelde wet van 22 december 1999.

3.11. Ten slotte betwisten de verzoekers dat de artikelen 5 en 6, lid 4, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische wetgeving via artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekers voeren in dit kader aan dat de Terugkeerrichtlijn recenter en veel vollediger is dan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of de artikelen 5 en 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn "*reeds (bestaan) in de Belgische wetgeving via artikel 9bis*" zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, gelet op de recente rechtspraak van de Raad van State (23 januari 2020, nr. 13.637 (c)) waarin wordt uiteengezet dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een omzetting van artikel 6, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn, wordt erop gewezen dat de verzoekers met deze kritiek niet aantonen dat de gemachtigde niet op deugdelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die toelaten dat de aanvraag niet in het buitenland wordt ingediend. De verzoekers brengen met hun kritiek ter zake de beoordeling van de ontvankelijkheid van hun aanvraag dan ook niet aan het wankelen. De kritiek van de verzoekers is gericht tegen een louter overtollig motief, zodat zij niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In de mate dat de verzoekers impliciet tevens zouden doelen op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, wordt ook deze schending niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE